

Der gik en lille Tid, inden Neergaard svarede. Han saae stadig over paa Per med et optaget, anspændt Blik.

„Hvad jeg tænker paa? . . . Aa, vi anskaffer os jo Venner og Vaner, lader os i Tidens Løb svinebinde af alle Slags Forpligtelser. For nu slet ikke at tale om den Sammenklistren af Mand og Kvinde, som benævnes Kærlighed, Elskov, Drift, eller hvad De vil. Selv en saadan fri Fugl som De maa dog vistnok indrømme mig, at Kvinden har Fangarme, der trods deres Blødhed kan lægge sig om en Mand som en Jernbøjle.“

„Aa, ikke saa det generer,“ sagde Per og lo. „Og mindst, naar de klemmer haardt.“

„Ja, De er endnu saa ung. Men alligevel — sæt, det ved Lejlighed hændte Dem, at en eller anden Kvinde, der rent erotisk tiltrak Dem, selv om De maaske samtidig foragtede hende . . . en Tøjte maaske eller en Maren-Amme, som De i Deres Ungdoms Uskyld havde kysset . . . kort sagt, et Væsen, som De ved Vanens eller gamle Minders Magt følte Dem knyttet til, . . . sæt nu, De vidste, at denne Kvinde koldblodig bedrog Dem bag Deres Ryg. Hvorledes vilde en fri Fugl som De forholde Dem i et saadant Tilfælde?“

Hvor vil han hen med det? — tænkte Per. Højt sagde han:

„Hvad jeg vilde gøre? Jeg tog mig naturligvis en anden.“

„Meget godt! Men dersom nu ogsaa denne anden skulde vise sig mindre tilfredsstillende — og den Risiko løber man dog straks — hvad saa?“

„Saa tog jeg en tredje, en fjerde, en femte, . . . Herregud, der er jo Kvinder nok i Verden, Hr. Neergaard!“

„Ja, det er sandt! . . . Det er sandt!“

Han vedblev at gentage disse Ord, idet han et Nu lukkede Øjnene, som havde han her fundet selve Verdensgaadens Løsning.

Per gjorde Tegn til at bryde op. Han syntes, Samtalen begyndte at blive lidt for personlig. Det var ogsaa blevet silde. Et Par hastige Bagervogne havde allerede kørt gennem Gaden og tilkendegivet, at Morgenen stundede til.